

Rosenius' samlede skrifter

1.2

Den sande omvendelse

Ved Adams fald kom synden ind i verden. Gennem den enes ulydighed kom død og fordømmelse over alle mennesker. Ingen af os har længere en fri vilje, men må med Paulus' klage: "Jeg er kødelig, solgt som træl under synden, - jeg gør jo ikke det, jeg vil, men det jeg hader gør jeg." **Rom. 7.**

Af naturen er vi alle "vredens børn", men Gud forbarmede sig over os i vor nød. Hans eneste søn, "kvindens sæd" Immanuel, blev vor anden Adam og indbefatter i sin person alle mennesker, da han som et menneske og i menneskers sted rådede bod på syndefaldet. "En retfærdig for uretfærdige" "født under loven" - og loven blev fuldkommet, synden blev sonet, døden overvundet, slangens hoved knust og liv og retfærdighed bragt til veje.

"Det var Gud, som i Kristus forligte verden med sig selv, idet ham ikke tilregnede dem deres overtrædelser." Derfor kan vi som "sendebud på Kristi vegne" sige til mennesker: "Lad jer forlige med Gud!" **2. Kor. 5,19-20.**

Således står altså vor sag hos Gud. "Ligesom alle dør i Adam således skal også alle levendegøres i Kristus" **1. Kor. 15,22.**

Gud er forsonet med alle mennesker, også de vantro, i det ene menneske, Jesus Kristus. Gud forligte verden med sig selv, ikke blot de troende. Johannes pegede på "Guds Lam, som bærer verdens synd."

Guds forhold til de vantro og ugudelige er som den længelsfuldt ventende faders til den fortabte søn og som den opsøgende hyrdes til det vildfarne får. Således beskriver Jesus selv Guds hjertelag over for syndere. Synden er sonet, ^(s.28) skylden betalt, og enten vi kommer til ham, eller vi vender ham ryggen, er vi genstand for hans kærlighed.

Jesus kunne forkynde en uomstødelig dødsdom over Jerusalem, men det skete under tårer. Vender en synder hjem, løber faderen ham med udstrakte arme i møde. Modtager en synder Jesus som sin frelser, er alle hans synder og skrøbeligheder i Guds øjne som et intet at regne. Han er lige så ren og velbehagelig for Gud, som Adam og Eva var det, før faldet skete. Ja til os er Guds kærlighed endnu større end til dem, fordi vi ikke blot er skabt af ham, men også genløst med hans søns blod.

Hvorfor bliver da ikke alle mennesker frelst? eller: hvad står der tilbage for so at gøre for at få del i den nåde, Kristus har vundet til os?

På disse spørgsmål må vi søge svaret i Guds ord. En lader sig lede af sin fornuft og laver sig selv en frelses vej. En anden stoler på andres fornuft og lader sig lede af menneskeord uden at undersøge, om de stemmer overens med, hvad Guds ord siger. Vi vil ikke sætte vor evige salighed på spil ved at bygge på et så løst grundlag, men se efter, hvad Gud selv, Jesus og hans apostle har sagt om denne sag. Gennem hele skriften møder vi atter og atter ordet "tro". "Ved tro" - "af tro" - "den, som tror" - "din tro har frelst dig" - "retfærdiggjorte af tro" osv. Altså kan vi til at begynde med slå fast, at "Ingen bliver retfærdiggjort af lovgerninger, men kun ved tro på Jesus Kristus" **Rom 3,28; Gal 2,16** "Det skete ved tro, for at det kunne være af nåde, så at forjættelsen kunne stå fast for hele slægten" **Rom. 4,16.**

"Thi af nåden er I frelst ved tro, det skyldes ikke jer selv. Guds er gaven " **Ef. 2,8.**

Hvad det er at tro, forklarer Johannes med ordene: "Alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn" **Johs. 1,12.**

Og Jesus siger: "Den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort" **Johs. 6,37.**

^(s.29) "Om nogen tørster, han komme til mig og drikke" **Johs. 7,37.**

At tro er at komme til Jesus med sin synd. Det har vi hans egne ord for, og det finder vi bekræftet af den måde, han mødte syndere på, da han vandrede her. I tillid til rygter, de havde hørt om hans nåde, kom de til ham, tynget af deres synd, for hos ham at få forladelse og blev mødt med de trøsterige ord: "Vær frimodig! Din tro har frelst dig"

Fra Guds side er alting rede til vor frelse. Synden er sonet, Guds vrede bortvendt, og lovens forbandelse ophævet. En evig nåde og retfærdighed er vundet til os alle. Blot vi vil komme og tage imod den, er den vores, og der bliver glæde i himlen hos Gud og hans engle.

Da røveren på korset vendte sig til Jesus, fik han straks det svar: "I dag skal du være med mig i paradiset" Fangevogteren i Filippi blev vakt og kom til troen på en eneste nat, og tre tusinde blev på pinsedagen lagt til menigheden. Frelsen skænkes os frit og for intet. Gud har givet os det evige liv, og dette liv er i hans søn, Jesus Kristus. Derfor hedder det: "Den, som har Sønnen har livet" **Johs. 5,12.**

Denne frelsende tro er mægtig til fuldstændig at omskabe et menneske. Han bliver så fast knyttet til sin frelser, at han i ham har hele sit liv, sin glæde, sin styrke og sin visdom. Og den samme tro, hvorved han bliver retfærdiggjort, er også kilden til og kraften i al sand helliggørelse. "Hvis nogen er i Kristus er han en ny skabning." Den kærlighed og lyst til Guds lov og alt, hvad der er helligt, som nu fylder ham, er noget aldeles nyt.

Så enkelt og ligetil tegner Guds ord vor frelsesvej, og for sønderknuste og oprigtige sjæle er dette vejledning nok. Men menneskehjertet er en forventet og underfundig tingest, og mange misbruger Guds nåde til løsgæthed og bedrager sig selv med en falsk tro - en tro, som ikke gør dem afhængige af Frelseren, ikke føder dem på ny og ikke virker helliggørelse, ^(s.30) men tillader dem at fortsætte i deres uretfærdighed, mens de dog påberåber sig nåden i Kristus og troen på ham.

Derfor har Skriften også et andet svar på spørgsmålet. "Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?" Den taler om omvendelse, bod, sindsforandring og genfødsel, om en sønderknust ånd og et sønderbrudt hjerte, om bedrøvelse efter Guds sind, som virker omvendelse til frelse, om selvprøvelse, om loven, der kom til, for at faldet kunne blive større, om den snævre port osv. Vi forstår heraf, at den frelsende tro er noget andet og mere end kundskab om Kristus og hans forsoning. Det er noget mere end en forstandsmæssig beskæftigelse med disse dybe sandheder og det resultat, vi ad den vej kommer til. Den frelsende tro er et guddommeligt værk i sjælen, som omskaber hele personen. Luther siger i sin fortale til Romerbrevet:

"Troen virkes i os af Gud, den forvandler os og føder os på ny, døder den gamle Adam og gør os helt igennem til nye mennesker. Troen spørger ikke om den skal gøre gode gerninger, men gør dem uden at spørge. Den der ingen gode gerninger gør, har ingen tro. Han ved hverken, hvad tro eller gode gerninger er, men bruger ikke desto mindre mange og store ord om begge dele"

Det gælder om at være oprigtig mod sig selv. Siden slangen bedrog Eva, falder hykleri og selvbedrag os naturligt, og ofte optræder Satan i skikkelse af en lysets engel. Den vildfarelse, at når Kristus har gjort alt, og det gælder for alle, så er det ikke så vigtig med sand bod, omvendelse og genfødsel, sniger sig også ind hist og her. Hertil er blot at sige, at hele Skriften, Jesus selv og hans apostle taler om nødvendigheden af at gøre bod og blive født på ny.

Herom er dog de allerfleste enige. Derimod råder der megen uklarhed og hersker megen strid om måden, hvorpå en sand omvendelse sker. Der er dem, der mener, at blot et almindeligt, gudløst verdensmenneske bliver religiøst, lægger sig efter visse fromhedsøvelser, hører Guds ord og deltager i kristelig^(s.31) virksomhed, så er dette tilstrækkeligt til frelse. Ganske vist kan sådanne religiøse mennesker have skuffende lighed med de sande kristne, men de vil engang havne i mørket udenfor, fordi de ikke er iført bryllupsklædning. Andre går til den modsatte yderlighed. De tager arbejdet på deres omvendelse meget alvorligt og anvender under bøn til Gud om hjælp meget flid på at forbedre sig. Og først når alt det, de i deres forblindelse tror, de selv skal gøre, er bragt i sandt i den rigtige orden, tør de tilegne sig Kristi fortjeneste eller i det mindste håbe, at Gud vil være eller engang blive dem nådig.

Alle disse bedrager sig selv. Det samme gør de, som nok er forenet i fælles syn på bestemte lærepunkter, men ikke har noget personligt gudsforhold.

Den, der vil være oprigtig over for sig selv og sin Gud og have sin sjæl frelst, lægger sig Herrens ord på sinde. I **Johs. 16** har Jesus i korte ord sammenfattet, hvad der er Helligåndens gerning på jord. Ligesom Faderen har skabt os og Sønnen genløst os, skal Ånden helliggøre os. I udvidet forstand omfatter dette begreb hele Åndens gerning til vor frelse. Derfor blev det ikke blot påske, men også pinse, og derfor talte Jesus mod slutningen af sit liv så meget om Åndens komme. I sin afskedstale til disciplene den sidste aften, før han gik ind til sin lidelse og død, forklarer han, hvad Åndens opgave er, idet han siger:

"Når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom, om synd: at de ikke tror på mig, om retfærdighed: at jeg går til Faderen, og I ser mig ikke længere, om dom: at denne verdens fyrste er dømt" **Johs. 16,9-11**. Jesus former her sin tale på en måde, der ikke er helt almindelig for ham. Han nævner først de tre hovedpunkter: Synd, retfærdighed, dom, og uddyber derefter hvert enkelt af dem nøjere. Det er, som om han på en særlig måde vil påkalde vor opmærksomhed over for disse ord. ^(s.32)

Overbevise - om synd

Ånden skal overbevise verden om synd, siger Jesus. Overbevise - dvs. med klare grunde at bringe en til at indrømme noget. Han skal overbevise verden om synd dvs. alle mennesker uden undtagelse. Og synden, han skal overbevise om, er den "At de ikke tror på mig" føjer Jesus forklarende til.

I disse ord ligger nøglen til forståelsen af hele dette spørgsmål. Når Jesus ganske enkelt samler al verdens synd i dette ene: "de tror ikke på mig " vil han dermed gøre det klart for os, at vantro er den eneste synd, som fordømmer. Al synd mod de ti bud er sonet og ude af stand til at fordømme den, som ikke ved sin vantro fordømmer sig selv. Når toldere og syndere - bærmen af alt, hvad der var gudløst i Israel - kom til Jesus ser vi aldrig, at deres synd udgjorde nogen hindring for deres frelse. Alle deres livs dage havde de overtrådt Guds bud, men aldrig stillet over for lovens krav eller truet med lovens dom. Altid blev de mødt med kærlighed, nåde og trøst. Og da de skriftkløge forbitredes og kaldte Jesus for tolderes og synderes ven, protesterede han ikke, men talte i lignelser om det bortkomne får, den tabte drakme og den fortabte søn netop om disse foragtede og tegnede billeder af sig selv som den elskende fader, der med udstrakte arme løber sin søn i møde **Luk. 15**.

Men kære Frelser, ser du da ikke hans mange og store synder? Nej! Jeg ser aldeles ingen synd hos ham. Thi "mit blod udgydes for mange til syndernes forladelse" **Matt. 26,28**.

Synden er sonet, og en evig retfærdighed bragt til veje. "Det var Gud, som i Kristus forligte verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres overtrædelser." **2. Kor 5,19.**

Der findes kun en synd, som fordømmer: "at de ikke tror på mig".

Vi ser også, hvor hård en dom Jesus fældede over dem der mente at kunne blive retfærdiggjorte af gerninger. ^(s.33) Han undervurderede ikke, at de moralsk set stod langt over uretfærdige, røvere og horkarle, og at de gav almisser til de fattige, men forandre dommen kunne det ikke.

Paulus siger om mange af sine stammefrænder, at de var nidkære for Gud og jagede efter en lov, der kunne føre til retfærdighed, men nåede ikke frem til en sådan lov, fordi de søgte dem ikke ved tro, men som om den kunne vindes ved gerninger. **Rom 9 & 10.** En mærkelig dom! De, der har været bedre end andre, bliver fordømt, og de m der har været værre end de fleste, bliver frelst. Fedekalven slagtes til ære for den, der har bortødslet sin arv i selskab med skøger, mens den, der har tjent faderen gennem mange år og aldrig overtrådt hans bud, ikke får så meget som et kid.

Det er dette, der er hemmeligheden i Kristi forsoning. Når sandheden om synd ifølge Jesu ord er den, at de ikke tror på ham, så følger deraf, at al synd mod de ti bud er sonet ved Kristi død. Intet menneske bliver således fordømt på grund af sin synd, men kun som følge af vantrø. Det er den trøst, vi kan hente af disse ord.

Det andet, vi kan lære af dem er, at selv den frommeste alvorligste og mest gudfrygtige kan blive fordømt, hvis han midt i al sin fromhed ikke tror på Kristus. De alvorligste bedringsforsøg, den dybeste anger og de meste andægtige bønner, den utrættelige velgørenhed gælder intet i Guds øjne. Den, der kan rose sig af alt dette, er dog hjemfalden til fortabelsen, hvis han ikke har lært at regne det for tab og skarn i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus og findes i ham.

Det er herom Helligånden skal overbevise verden. Af naturen er vi tilbøjelige til at mene, at kun i samme grad, som vor egen fromhed lykkes for os, tør vi regne med Guds nåde. Men Ånden vender vort blik mod ham, som af Gud var ^(s.34) udvalgt til at opfylde loven i vort sted og smage døden for alle. Takket være hans dyre blod er både

vore synder og vore dyder uden mindste betydning, når det gælder at bestå for Guds dom.

I Kristus alene er frelse at få. "Der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses" **Ap.g. 4,12**. Dette er dem egentlige årsag til, at vandtroen er den eneste synd, som fordømmer: Større synd kan vanskeligt tænkes, og dog er det ikke dens størrelse, men dens væsen, der gør den så alvorlig.

For hvad er egentlig vandtro? Det er at foragte Guds barmhjertighed, bespotte hans kærlighed, træde hans søn under fod og ringeagte det frelsesmiddel, Gud har givet os.

I sin inderlige barmhjertighed har Gud givet sin elskelige søn hen for vor frelse. Han fødtes som et menneskebarn ind i vor slægt, han ofrede sit liv og sit blod for os, og hans retfærdighed blev vor retfærdighed. Alt dette ved du, og dog står du kold og ligegyldig over for ham. Du fejrer jul til minde om hans fødsel og påske til minde om hans lidelse og død: De ser ham svede blod i Getsemane, blive hudstrøget og tornekrønet, du ser hans hænder og fødder blive gennemboret, ser korset blive rejst midt mellem de to røvere, og du hører hans angstfyldte råb. Du ved, at alt dette skete for dine synders skyld, og ved Herrens bord fejrer du mindet om hans død, men dit hjerte er koldt, du elsker ham ikke og takker ham ikke for hans kærlighed.

Undrer det dig endda, at du er under fordømmelsen? Undrer det dig, at en så forfærdende utaknemmelighed mod Gud og en sådan foragt og ligegyldighed for hans søn uendelige kærlighed og bitre lidelser må nedkalde Guds brændende vrede over sig?

Luther siger i en prædiken over Kristi lidelse: Et menneskehjerte, som ikke bliver bevæget eller rørt af dette, må jo være hårdere end sten^(s.35) Alligevel går den kære, fine verden sin egen vej, ligegyldig, træg, kold og utaknemmelig og foragter denne store skat. Derfor sker det også, at den af Gud bliver overladt til sig selv og fjerner sig stadig mere fra ham. Med rette siger Gud til den verden, der kun lønner ham med utak: vil du ikke vide af min store kærlighed m der drev mig til at ofre min elskede søn for dig, nuvel, så vil jeg heller ikke vide af dig. Spørger du ikke hvad jeg har gjort, så spørger jeg heller ikke efter dig. Bryder du dig ikke om min søn, Jesus Kristus, så tag i stedet Barabbas, ja Satan selv.

Kan det undre dig, at Gud lider dig gå din undergang i møde, når du foragter hans nåde og hans kærlighed? Apostlen siger: "Den, der har brudt Mose lov, må uden barmhjertighed dø på to eller tre vidners udsagn, hvor meget hårdere straf mener I da ikke, den fortjener som, som har trådt Guds Søn under fod og holdt pagtens blod, som han blev helligt med, for urent og hånet nådens ånd" **Hebr. 10,28-29**. Det er, hvad vantroen er i sig selv.

Desuden er den moder til alle andre syner. Den, som ikke tror på Kristus, har intet samfund med Gud, ingen kærlighed og ingen lyst til at gøre hans vilje. Søger han alligevel at gøre den, er det af frygt for straf eller i håb om belønning. Således følger, som Luther siger, djævelen og hele helvede i hælene på vantroen.

Men den egentlige årsag til, at vantroen fordømmer, er at den vrager Guds nåde. For den, som ikke vil tro på Kristus, gives der ikke mere noget offer for synd. **Hebr. 10,26**. Fuldstændig nøgen står han med alle sine synder for Guds domstol. Paulus siger i **Rom 4**. "Den, som har gerninger at opvise, ham tilregnes lønnen ikke af nåde, men efter fortjeneste". Her vil nogen måske spørge: Hvis Ånden kun skal overbevise om vantroens synd, og hvis al vor overtrædelse af loven ikke kan fordømme os, hvorfor tales der så i Guds ord, også i ny testamente, så meget om synd imod Guds bud? ^(s.36) Som allerede sagt er det Åndens specielle og egentlige gerning her er tale om. Om synd imod loven kan fornuften og samvittigheden overbevise, men om vantroens synd kan vi kun overbevises af Guds Ånd.

Hensigten med loven finder vi udtrykt i **Gal. 3,19** "For overtrædelsernes skyld blev den føjet til " står der. Den skal afholde de vantro fra grovere synder og være en rettesnor for alle mennesker, så de altid kan vide, hvad der behager eller mishager Gud. Om lovens opgave, når det gælder vores frelse og vores helliggørelse, taler Paulus i **Rom 5**. Han siger først, at ligesom der af den enes fald fulgte fordømmelse for alle mennesker, således skal der af den enes retfærd følge retfærdiggørelse til liv for alle mennesker, og tilføjer så i vers 20 "men loven kom til, for at faldet kunne blive større, men hvor synden blev større, der blev nåden end mere overstrømmende rig".

Der var ingen anden udvej. Mennesker ville aldrig få brug foren frelser, hvis de ikke tyngedes af syndens byrde og bævede for lovens dom. Kun den, der jages af blodhævneren, flyr til fristaden. Derfor må Gud, skønt hans forbarmende hjerte

brænder af kærlighed til dem, han har købt så dyrt, plage og forfærde dem med lovens krav og lovens trusler. Da Josefs brødre kom til Ægypten, flammede hans kærlighed til dem op, og hans hu stod til at vise dem godhed, men ikke desto mindre talte han gennem sin tolk strengt til dem, jog dem en forskrækkelse i livet og lod den rejse hjem med sorgfyldt sind, alt for at deres hårde hjerter skulle blødgøres. På samme måde må Herren gennem sin tjener og tolk, Moses, forfærde og bedrøve os, men - det er "ej af hjertet, han plager og piner menneskenes børn" **Klag. 3,33**. Hensigten med det, loven siger, er, at "hver mund skal stoppes og hele verden stå strafskyldig for Gud" **Rom 3,19**. Hvorledes loven gør synden større, viser apostlen os i **Rom 7**. Den virker ikke blot som et spejl, der viser os vor synd, ^(s.37) men vækker ved budet den slumrende synd, at ikke synderen skal tro sig at være syndfri. "Jeg levede engang uden lov - og da var synden død - men da budet kom, levede synden op - og vakte ved budet alskens begær i mig" siger Paulus.

Den synder, som før var selvtilfreds og selvsikker, stolt og højrejt, bliver nu elendig, afmægtig og rådløs. Syndelivets sødme omskiftes til bitterhed, det fremmede land synes øde og trist, og tanken på faderhuset udøver en så dragende mangt, at selv det at være daglejer derhjemme synes attråværdigt.

Så meget godt kommer der altså af den sørgelige kendsgerning, at synden blev større, da loven kom til. Til at skabe fromme mennesker duer loven ikke. Den kom til, for at synden skulle blive større, ikke for at den skulle overvindes. Derfor bliver du værre og værre, jo mere du søger at forbedre dig. Du vil gerne elske Gud, men dit hjerte er hårdt og koldt og du hader ham måske endog. Du vil være mild og sagtmodig - da løber hidsigheden af med dig, du vil være ren i hjertet og tanker - da vækkes alskens begær i dig, du vil være sønderknust og ydmyg - da er du hård som sten og fuld af hovmod.

Det er dette, Paulus mener, når han siger, at budet, som var til liv, blev hans død, og at synden ved hjælp af budet viser sig i sin grænseløse syndighed. **Rom 7,7-13**.

Sådan er altså lovens virkning, når den træffer hjertet. Men at modtage nåde i så stor en syndenød synes at være et alt for stort vovestykke. Derfor spejder man hid og did for at finde andre udveje. Har ikke loven truffet dybt nok, kan man finde trøst i sine egne gerninger, sin anger, sine bønner, sin forbedring, sin sejr over bestemte synder og sit nye religiøse liv. På den måde er det, en farisæer bliver til. En lægger vægt på

barmhjertighedsgerninger og religiøs virksomhed, en anden på bodsøvelse, tårer, bønner, selvfornægtelse og ydmyghed, en tredje stiller sin sjæl tilfreds ved at beskæftige sig med studiet af ^(s.38) åndelige emner og tilegner sig større kundskab og dybere indsigt, men uden at det bliver til liv for ham selv.

Da er tiden inde for Ånden til at overbevise alle disse selvretfærdige om synd. Han skal gøre det klart for dem, at når de har gjort alt, hvad en dødelig formår: angret deres synd, så de kunne græde blod, tilbragt både dag og nat i bøn på deres bare knæ, spæget deres legemer, givet alt, hvad de ejer, til de fattige, profeteret og gjort mange undergerninger i Jesu navn, da skal Han hvis hænder og fødder blev gennemboret, og hvis side blev gennemtvunget, fordømme dem og sige "Vig bort fra mig, I som øver uret - thi I troede ikke på mig" Ånden skal gøre det klart for dem, at de med al deres hellighed vil blive kastet ud i mørket udenfor, fordi de ikke er iført Jesu Kristi retfærdighedsklædning. Deres synd tog Jesus på sig og sonede den på Golgatas kors, men Hans retfærdighed har de ikke taget i bytte. Det skal du vide, du som går for at være religiøs: Hvis ikke Hans gerninger er dine gerninger, Hans anger din anger, Hans bønner dine bønner, Hans lidelse din lidelse og Hans død din død, så er du evig fortabt. Thi sandheden om synd er "at de ikke tror på mig" Altså går en ret omvendelse ifølge skriften således til: Gennem budet bliver synden større, og når mennesker da vil frelses ad gerningens vej, overbeviser Ånden dem om deres vantro og driver dem hen til Kristus.

Der gives nemlig også en falsk omvendelse. Da er synden aldrig blevet så stor, at man erkender sin afmagt over for den og følelser sig fordømt. Og da er syndserkendelsen så overfladisk, at man altid ad en eller anden vej finder den trøst, man har behov, og således bygger videre på den gamle grundvold.

Syndenøden kan være såre forskellig hos de forskellige mennesker: mere eller mindre langvarig og mere eller mindre dyb. Det afgørende er, om man er blevet revet så grundigt ud af ^(s.39) sin tidligere sikkerhed, at man ikke kan få fred, før man får nåde til at tro sine synders forladelse. Uden en sand og levende syndserkendelse bliver heller ikke troen sand og levende.

Der fremstår et åndeligt misfoster, en "Absalomist", som bliver hængende mellem himmel og jord. **2. Sam. 18,9** - Han er aldrig blevet helt fortabt i sig selv og har aldrig modtaget hel og fuld frelse. Derfor mangler han også det liv, den kærlighed og

den kraft til at bekende Kristus og tage afstand fra verden som ifølge Guds ord er kendetegn på den sande tro. Den, der oplever en ret omvendelse, føler sig helt igennem fortabt og fordømt og får ingen ro, før han har fuld vished om Guds nåde. Nu hader han synden - mest den synd, som før var ham kærest - og elsker retfærdigheden - også der, hvor den strider mest mod hans gamle natur. Kristi kærlighed tvinger ham - han er en kristen.

Men faren lurder også fra en anden kant. Når mennesker bliver vakt til erkendelse af deres synd og oplever, at synden bliver større, jo mere de søger at forbedre sig, drives de ofte til fortvivlelsens rand. De mener, at de umuligt tør tro og tilegne sig Guds nåde, så længe det står så ilde til med dem. Også over for denne vildfarelse må Ånden forklare sandheden om synd - overbevise dem om, at de ikke vil give Lammet æren for deres frelse og som fortabte syndere kaste sig i Frelserens favn.

Fordi din synd er så stor, går det ikke an at tro på Kristus, mener du. Du tager fejl. Netop fordi din synd er så stor, som den er, går det ikke an at lade være, om (hvis) du ellers skal blive frelst.

Det er ikke på dig selv og din egen fuldkommenhed, du skal tro. At tro sig frelst er at tro på det soningsoffer, som Jesus for 2000 år siden bragte på Golgata. Da betyder det intet, hvor uværdig du er, thi det, Jesus har gjort, er altid lige fuldkomment. ^(s.40)

Mener du at måtte vente med at tro, til du bliver mere værdig og vel skikket til det, tager du igen fejl. En sådan fordring stillede Jesus aldrig, når en synder kom til ham. Tværtimod!

"Alle dem, som tog imod ham, gav han [straks] magt til at blive Guds børn" **Johs. 1,12.**

Du er heller ikke i stand til at blive synden kvit og blive bedre, end du er, så længe du ikke er frelst og lykkelig i troen på Jesus. Det er begyndelsen til al sand helliggørelse. Loven formår ikke at skabe liv, det er glæden i Herren, der skal være vor styrke. Det var jo heller ikke de retfærdige, Jesus kom for at frelse, men syndere. Derfor er du mest værdig, når din uværdighed synes dig størst, thi der "hvor synden blev større, der blev nåden end mere overstrømmende rig" **Rom 5,20.** Vil syndere tale om værdighed, så siger Jesus "Sandheden om synd er, at de ikke tror på mig"

Giv da Gud æren for, at han også i dig har frelst en sjæl, som i sig selv var redningsløs fortabt. Han udgød sit blod, fordi det var hans lyst at tilbyde dig nåde frit og for intet. Skulle da dine synder være en hindring for din frelse? Den eneste synd din frelser regner med, er den, at du ikke tror på ham. Det smerter han, at du holder dig på afstand, så han ikke kan få lov at skænke dig den nåde, det dog er dit hjertes ønske at få del i. Og det smerter ham, at du kan tro, han er vred på dig, Han, som ved sin død på korset har givet dig det største bevis på sin kærlighed.

Lad os aldrig glemme, at Jesus selv har sagt: "Synd er, at de ikke tror på mig!" **Johs. 16,9.**

Overbevise - om retfærdighed

" - Om retfærdighed: at jeg går til Faderen, og I ser mig ikke længere." Det lyder gådefuldt. Ånden skal overbevise verden om retfærdighed, og retfærdighed er, siger Jesus: "at jeg går til Faderen." **Johs 16,10** ^(s.41)

Allerede i det foregående: " - om synd: "at de ikke tror på mig", fik vi et uvurderligt indblik i evangeliets hemmeligheder. De ord, vi nu skal betragte, er så dybe og indholdsrige, at selv om vi før her fået dem forklaret og troet at forstå dem, har vi uanede muligheder for at opdage nye rigdomme. Forklaringen på, hvad retfærdighed er, nemlig: "at jeg går til Faderen", synes os at være dunkel, men kaster netop lys over det hele. Apostlen siger jo: "Han gik, ikke med blod af bukke eller kalve, men med sit eget blod en gang for alle ind i helligdommen og vandt en evig forløsning." **Hebr. 9,12.**

Det var den sidste aften før Jesu gang til Golgata, at han i sin afskedstale til disciplene udtalte disse ord. Derfor er det ikke vanskeligt for os at forstå, at meningen med dem er denne: Jeg går nu for at fuldbyrde det, hvorfor jeg er kommet til verden: Som den rette ypperstepræst går jeg med mit eget blod ind i helligdommen - ikke "en helligdom, som er gjort med hænder, men ind i selve himmelen." Jeg går for at forsoner alle mennesker med Gud, skaffe dem en evig forløsning og en evig retfærdighed, jeg går for at træde frem for Guds åsyn til bedste for dem.

Kort sagt: han går for at fuldbyrde alt det, der er lovet fra tidernes begyndelse: knuse slangens hoved og råde bod på syndefaldet, gengive os vor barneret og arveret hos Gud, være vor anden Adam og hellige sig selv for os.

Der er altså nøje sammenhæng mellem ordene "retfærdighed" og "jeg går til Faderen". Men når Jesus siger, at Ånden skal overbevise, må denne retfærdighed åbenbart være noget, der strider mod vores fornuft, og som er vanskeligt for os at komme til erkendelse af. Tidligere kendtes ingen anden retfærdighed end den, man kunne vinde ved at opfylde lovens krav, men Jesus lægger en helt ny betydning i ordet. ^(s.42)

Om Jøderne siger Paulus "Jeg giver dem det vidnesbyrd, at de er nidkære for Gud, men uden forståelse: De forstår nemlig ikke retfærdigheden fra Gud, men søger at opstille deres egen retfærdighed og har derfor ikke bøjet sig under retfærdighedens fra Gud. Thi Kristus er lovens ophør, så retfærdighed gives enhver som tror." **Rom. 10,2-4.**

Kristi lydighed, lidelse, død og opstandelse er det eneste, der gælder for Gud. Det er sandheden om Kristi retfærdighed, og når Ånden får vist os den, går der dom over vor egen retfærdighed. Ikke blot bliver vi til skamme, hvis vi vil bestå over for Gud med den, men vi stjæler også æren fra Guds Lam som så dyrt har købt sig retten til at være vor retfærdighed.

Du har vundet, du har fundet - fuld retfærdighed til mig.

Det er dette, Ånden skal lære os, ligesom det også er Skriftens store hovedlærdom. Allerede i det gamle testamente siger Esajas: "Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle - når han kendes, skal min retfærdige tjener retfærdiggøre de mange, han, som bar deres overtrædelser." **Esajas 53.**

Han er "Såret for vore overtrædelser" - derfor kan man sige, "er retfærd og styrke" **Esajas 45,24.** Og profeten udbryder med jubel: "Han klædte mig i frelsens klæder, hyllede mig i retfærd's kappe." **Esajas 61,10.** I **Dan. 9,24** taler englen Gabriel profetisk om en tid, da "overtrædelserne er fuldendt, syndens mål fuldt, misgerningen sonet, og evig retfærdighed hidført." Men hvor langt klarere stråler ikke retfærdighedens sol over det nye testamente. Der siger Paulus: "Den, som ikke kendte

til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham." **2.Kor. 5,21** ^(s.43) Han "blev givet hen for vore overtrædelsers skyld og opvakt for vor retfærdiggørelses skyld" **Rom. 4,25**. Og Johannes skriver: "Linnedklædningen er de helliges retfærdige gerninger- de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod." **Åb. 19,8; 7,14**. Alle disse ord fra den hellige skrift siger os det samme, som Jesus her udtrykker så kort og gådefuldt. De kaster lys over, hvad han mener, og det bliver dobbelt stort at høre det sagt af hans egen mund. Det er verdens retfærdighed, at jeg går til Faderen. At jeg som den sande ypperstepræst går ind for Guds ansigt med mit eget blod, det skal være menneskers nye retfærdighed -den eneste, der gælder for Gud. Efter sin oprindelige betydning var retfærdighed noget, der kun kunne vindes ved at opfylde lovens krav til punkt og prikke. Og en sådan retfærdighed er det, Jesus har vundet til os ved sin gang til Faderen. Så forstår vi også, hvad han mente, da han samme aften sagde: "Jeg helliger mig selv for dem." **Johs. 17,19**. Kristus er i sandhed blevet den anden Adam. "Thi ligesom de mange kom til at stå som syndere ved det ene menneskes ulydighed, således skal også de mange komme til at stå som retfærdige ved den enes lydighed" **Rom 5,19**. Kristus gik i vort sted. Så helt og fuldt, at ligesom vi alle er indbefattet i Adams fald, er vi det også i Kristi fortjeneste. I Kristus har vi opfyldt loven, i Kristus er vi lydige, hellige og rene, og i Kristus her vi båret straffen og betalt skylden "En er død i alles sted, altså er vi alle døde" siger apostlen **2. Kor. 5,15**.

Kort sagt: Kristus er vor. Han er vor midler og borgensmand, vor anden Adam, som i vort navn bestod prøven og i vort sted gjorde og led alt det, vi burde gøre og lide. Dette er selve kærnen i evangeliet, en kostelig skat, et højt og helligt mysterium og grundlaget for vores frelse. Standser vi for Jesu ord "Jeg helliger mig selv for dem" og betænker, hvad der ligger i dem, stemmers vort hjerte til glæde og tak. ^(s.44) Men ret længe ad gangen tillader vores forfærdelige vantrø os sjældent at beholde os nyde denne guddommelige trøst. Blot vi har forløbet os, er blevet adspredt eller mærker synden røre sig i os, glemmer vi straks, at Gud allerede for længst har gjort sin eneste søn til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham. Om denne vores vantrø og selvretfærdighed må Ånden stadig overbevise os, og atter og atter må vi vende tilbage til evangeliet og søge vores trøst i Guds nåde i Kristus.

Men tilbage til Jesu ord om retfærdighed. Herom siger vores lærefader Luther i en forklaring til **Johs. 16**: "Det er retfærdighed, at jeg går til Faderen ", siger Kristus.

Der må du altså søge og finde din retfærdighed, ikke hos dig selv eller på jorden hos mennesker. De kristnes eneste retfærdighed, hvormed de kan stå retfærdige for Gud, vinde syndernes forladelse og det evige liv, er Kristi gang til Faderen.

Ikke for sin egen skyld eller for sin egen person gik han til Faderen. Derved var vi ikke blevet hjulpet, og den retfærdighed, han derved havde vundet, kunne ikke kaldes vores. Ligesom han for vores skyld kom ned fra himmelen og iførte sig vort kød og blod, er han også for vores skyld gået til Faderen. Han har sejret over synd, død og helvede og atter indtaget sin plads ved Faderens højre hånd. Derved har han forløst os fra alt dette og skænket os syndernes forladelse, kraft og sejr over døden og djævelen.

men denne retfærdighed er en hemmelighed, der er skjult ikke blot for verden og fornuften, men også for de hellige selv. Thi den består ikke i noget hos os selv, men i noget, der er helt uden for og højere end os selv, nemlig Kristi gang til Faderen. Vi kan ikke se den, heller ikke føle den, men må gribe den i tro på hvad Jesus selv har sagt: " at han er vores retfærdighed" Paulus siger jo også, at Jesus Kristus "er blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning" ^(s.45) for at ingen skal rose sig af noget hos sig selv, men "rose sig i Herren" **1. Kor. 1,30-31.**

Det kan synes at være en underlig retfærdighed, vi har at rose os af. Sådan helt uden for os selv, at vi ikke har gjort det ringeste for at opnå den, og dog så helt og holdent vores, som om den skyldtes vores egen fortjeneste. For fornuften er og bliver det en gåde, at en retfærdighed, der intet hensyn tager til, hvad jeg tænker og føler, gør og er, men kun til, hvad Kristus har gjort, med rette kan kaldes retfærdighed.

Men for troen går det an at regne med den, bygge på den og i anfægtelsens mørke finde sin trøst i den. Når Satan og samvittigheden møder frem, minder mig om min synd og sætter spørgsmålstegn ved min kristendom, så svarer jeg: "ja, jeg ved kun alt for godt, at jeg er en synder, og at min retfærdighed intet er værd i Guds øjne. Derfor vil jeg heller ikke søge den i noget hos mig selv, thi hvordan skulle jeg da kunne bestå for Gud. Min retfærdighed består deri, at Kristus er gået til Faderen. Derfor sidder min retfærdighed i himlen ved Guds højre hånd, og der må vel Satan lade den sidde. Thi gøre Kristus til en synder eller finde noget at udsætte på Hans retfærdighed kan Satan ikke".

Men du ser og føler jo intet deraf? Nej, ganske vist - men Jesus har jo også sagt "I ser mig ikke længere" Altså er retfærdigheden noget, som ikke kan erkendes på anden måde end ved tro. Kunne jeg se den for mig eller føle den i mig, hvad skulle jeg da med troen? så langt Luther.

Endnu engang slår vi det fast: Min retfærdighed grunder sig ikke på noget hos mig selv. den består helt og holdent i, at Kristus er gået til Faderen, og dog er den min. Min retfærdighed består ikke engang i det Ånden virker i mig - kærlighed, glæde, fred osv - men kun i det Kristus har gjort for mig.

Herren vores retfærdighed!

Kristi gerninger mine gerninger!

Kristi død vores død!

Kristi retfærdighed min retfærdighed og ^(s.46)

Jeg i Ham velbehagelig for Gud!

Ikke blot er min gæld betalt, men også med min daglige synd og skrøbelighed er jeg under nåden.

En lignelse kan hjælpe os til bedre at forstå dette.

En mand optager et stort lån og bosætter sig i et fremmed land. Her fører han en munter og sorgfri tilværelse og lever over evne uden tanke på, at lånet igen skal tilbage betales. Men netop som hans midler er ved at slippe op, får han anmodning fra sin kreditor om at tilbagebetale lånet. Nu føler en tid fuld af uro og bekymring. Alle hans anstrengelser for at skaffe de fornødne midler er forgæves. Fordringshaverens krav tiltager i strenghed, jo længere det trækker ud. Til sidst får den ulykkelige mand meddelelse om, at alt, hvad han ejer og har, skal sælges og han selv kastes i fængsel, til gælden bliver betalt. Men netop, som han går og venter på, at dommen skal blive fuldbyrdet, får han fra sin kreditor et brev, hvori denne fortæller, at en af mandens slægtninge har hørt om hans fortvivlede stilling og tilbudt at betale hele hans gæld,

blot på den betingelse, at han vender tilbage til sit fædreland og overtager en stilling der, som passer til hans evner og kræfter. Den samme slægtning har desuden sat en stor sum penge hen for hans regning og lover desuden at gå i kaution for ham, så tit det skal være, resten af hans levetid. Samtidig sender fordringshaveren ham det kvitterede gælds-brev. Intet under, at de mest modstridende følelser rører sig i mandens sind, da han har læst dette brev. Snart er han stum af forundring, snart græder han af glæde, og snart frygter han, at det hele kun er en skøn drøm. Men underskriften på gælds-brevet forvisser ham om, at det har sin fulde rigtighed. Han er virkelig gældfri. Imidlertid er han blevet så vant til at leve med krav og trusler hængende over hovedet, at han har vanskeligt ved at blive ^(s. 47) helt fortrolig med den forandring, der er sket i hans stilling. Desuden bliver han på rejsen hjem til sit fædreland igen opskræmt ved at modtage et falsk gælds-brev, sendt ham af en fjendtligsindet person. - Det er vores stilling, der her er afmalet. Den retfærdige Gud og hans hellige lov er fordringshaveren. Kristus er slægtingen, der forbarmer sig over den ulykkelige.

Denne mand kunne ikke selv betale sin gæld. Alligevel var det i orden med betalingen, og han var lige så gældfri, som havde han aldrig haft nogen gæld, eller havde han selv betalt den. På fuldt tilstrækkeligt grundlag blev den dom, der var fældet over han, atter ophævet. Aldrig mere kunne han kræves til regnskab for det, en anden havde betalt.

Manden havde ikke engang set den pengesum, hvormed hans gæld var blevet betalt, og langt mindre haft den i sin hånd og selv afleveret den, og dog var han lige så tryk, som havde han selv ordnet det med betalingen. Fordringshaverens ord og egenhændige underskrift var ham sikkerhed nok.

Her ser vi, hvad troen er. Gud taler i sit ord om en frelser og om forsoning i hans blod. Og Jesus har selv udtrykkelig sagt "Jeg helliger mig selv for dem" eller "retfærdighed er, at jeg går til Faderen" Skulle vi da ikke regne med dette for lige så fyldestgørende, som om vi selv havde opfyldt, hvad der krævedes af os. Vi bekender os til troen på, at Jesus Kristus, vor Herre, som har genløst os fortabte og fordømte mennesker, erhvervet og vundet os fra alle synder, fra døden og fra djævelens magt, med sit hellige dyrebare blod. Men så snart vi mærker synden røre sig i os, tager ængstelse og modløshed ofte overhånd i en sådan grad, at man skulle tro, gælden

aldrig var blevet betalt, at vores synder aldrig var blevet lagt på Jesus, og at Skriftens vidnesbyrd om forsoningen i hans blod var løgn og bedrag. ^(s.48)

Så fordærvede er vi, at vi ikke formår at fastholde en sandhed, der er så stor og herlig, at den burde hensætte både mennesker og engle i salig underen. Det var ikke for meget, om vi med tårer erkendte vor forfærdelige vantro og bad Gud forbarme sig over os. At tro tilgivelse for den synd, jeg har begået, mens jeg levede borte fra Gud, er endda ikke så vanskeligt, siger du. Men det er min daglige synd, efter at jeg har smagt Guds nåde i Kristus, der ængster mig og gør mig modløs.

Da kan der findes hjælp i at lægge nøje mærke til Jesu ord. Han taler om retfærdighed, ikke blot om tilgivelse. Ved Kristi gang til Faderen har du ikke blot tilgivelse for din synd, men en retfærdighed, som Skriften kalder evig og som derfor gælder livet igennem. Thi retfærdighed betyder, at vi til enhver tid har opfyldt det, loven kræver, og en sådan retfærdighed er det, vi ejer i Kristus. Synden tilregnes os ikke mere, Kristus er vor anden Adam og træder frem for Gud til bedste for os.

At du som kristen stadig forløber dig, er højst beklageligt. Bedre var det, om du stod imod indtil blodet i din kamp mod synden. Men er ulykken sket og faldet en kendsgerning, så har vi, siger Johannes "En talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige." Johs. 2,1. Vi har mod al vores synd en "evig nåde" og evig betyder ifølge Luther ikke blot, at de gamle synder aldrig mere skal drages frem, men at også de synder, vi endnu bærer i vort kød og blod, og som før eller senere kan give sig udslag i handling, aldrig skal tilregnes os, så længe vi bliver i Kristus.

Og Prætorius siger: "Jeg ved ikke af andre synder, for hvilke jeg skulle tro forladelse for Kristi fortjenestes skyld, end dem jeg desværre dagligt drages med. Om du har andre, det må du selv vide."

Kristus Jesus er blevet vores retfærdighed, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham. **1. Kor. 1,30; 2. Kor. 5,21.** ^(s.49)

Derfor er vi ikke blot skyldfri, men i Guds øjne over al måde herlige og skønne, når vi er iklædt hans søns retfærdighed. Det vi mistede ved syndefaldet, har vi fået fuld erstatning for, thi den retfærdighed, vi ejer i Kristus, er langt større og herligere end den, Adam havde før syndefaldet.

Derfor kan vores retfærdighed heller ikke formindskes ved store synder eller forøges ved vores fromhed. Kunne den det, var den jo delvis blevet vort eget værk. Men Paulus siger: "Jeg ophæver ikke Guds nåde, thi var det retfærdighed ved loven, så var jo Kristus død til ingen nytte." **Gal. 2.21.**

Så har vi da ikke blot forladelse for gammel synd og skyld, men en evig retfærdighed for daglig synd og brøst. Immanuel, vores broder, har sat sit liv og sit blod ind som sikkerhed. I ham alene har vi vort håb, vores retfærdighed og vores styrke - også når fornuft og følelse rejser sig i protest, og vi ikke får lov at være i fred for fjendens gloende pile. Salig da den, som tror Guds løfter og af Guds Ånd lader sig overbevise om denne underfulde retfærdighed!

Der findes også mennesker, som er vakt til erkendelse af deres synd, gerne vil gøre bod og gerne vil tro på Kristus, men hvis vækkelse ikke er så dybtgående, som de selv kunne ønske. De er ikke bange nok for at synde, ikke alvorlige og oprigtige nok, de kan ikke våge og bede som de burde og deres kamp mod synden fører sjældent eller aldrig til sejr. Alt dette, mener de er en hindring for at kunne tro.

Andre har opgivet alt håb. De anser sig selv for at være døde og forstokkede, fulde af hykleri og hjemfaldne til fortabelse. Alle deres anstrengelser for at nå til alvorlig guds frygt er forgæves.

I begge tilfælde er fejlen den, at de ikke forstår retfærdigheden fra Gud, men søger at opstille deres egen retfærdighed. Ville de blot som fortabte syndere kaste sig i Frelserens arme, ^(s.50) skulle alt blive godt. Til alle sådanne lyder de majestætiske ord: "Om retfærdighed: at jeg går til Faderen"

Det er heller ikke ualmindeligt at møde kristne som har mistet frimodigheden, måske på grund af en eller anden synd, som hårdnakket spotter deres anstrengelser for at blive den kvit. Disse må vækkes til erkendelse af, at de på ny har ladet sig spænde i trældoms åg. De søger retfærdigheden hos sig selv og vil blive frelst i deres eget navn. Men Jesus ser på den med et mildt bebrejdende blik og siger: "Jeg har helliget mig selv for dig. Får dette lov at være din retfærdighed, så skal det også blive din styrke."

Ånden gerning var altså for det første at overbevise verden om synd og vantro og derved vække til syndserkendelse. Når vi da kommer til kort med alle forsøg på at frelse os selv, skal den vise os, at den sande retfærdighed består i Kristi gang til Faderen. Den, som således er blevet overbevist af Ånden og søger hele sin retfærdighed i Kristus, han er en kristen. Og om en kristen gælder ordet: "Jeg troede, derfor talte jeg." Salme 116,10. Han kan ikke tie, men må bekende sin tro, og da får han hele verden og alle skriftkloge og lovtrælle imod sig. Da følger næsten som en selvfølge det sidste af Åndens tre dobbelte gerning, at..

Overbevise - om dom

Og det Ånden i denne forbindelse skal overbevise verden om er, at "denne verdens fyrste er dømt" Den endelige dom er fældet i det store opgør mellem kvindens sæd og slangen, mellem Mikael og dragen, og fra den frelste skare lyder allerede lovsangen: "Fra nu af er frelsen og kraften og riget vor Guds, og magten hans salvedes; thi nedstyrtet er vore brødres anklager, som anklagede dem for vor Gud dag og nat. Og de har sejret over ham på grund af Lammets blod." **Åb. 12,10-11.** ^(s.51)

Rejser verden sig til protest mod sandheden om synd, kan alle troende trøstigt svare: "Når denne verdens fyrste er dømt, så er verden dømt sammen med ham, og denne dom kan ikke appelleres: Enten må verden lade sig overbevise eller også gå evigt fortabt. Vil den ikke gå ind på disse vilkår, men raser imod og forfølger de kristne, behøver disse dog ikke at frygte, thi Lammet har sejret, denne verdens fyrste er dømt, og med os er den almægtige."

Johannes siger: "Han, der er i jer, er større end han, der er i verden." **1. Johs. 4,4.**

Og myldred djævla frem på jord

og os øpsluga ville,

vi frygter dog ej fare stor

de deres trusler spilde.

Kommer de gerningsretfærdige og råber op om kætteri og løs lære og for let en frelsesvej, når man vil have sin retfærdighed alene i Kristus og hans gang til Faderen, kan vi møde deres påstande med frimodighed. Thi Lammet har sejret, anklageren er nedstyrtet og alt, hvad han byggede sin anklage på, ryddet af vejen. Synden blev sonet og loven opfyldt, da Kristus gik til Faderen. "Han har indviet os en ny og levende vej gennem forhængen, det vil sige hans jordiske legeme." **Hebr. 10,20.**

Derfor løber de med al deres visdom panden mod en mur, thi de forstår ikke Guds retfærdighed.

Den fortabte søn var blevet iført den bedste klædning, og fedekalven var slagtet, optrådte den ældre broder med sin kritik. Således følges også sandheden om retfærdigheden af sandheden om dom. David siger: "Jeg troede, derfor talte jeg - men taler jeg vil de krig." **Salm 116,10; 120,7.** Lidelsen undgår en kristen ikke, men også den lidelse, der stammer fra djævelen og verden, skal tjene til vor gavn. Luther slutter en prædiken over denne tekst således: "I dette evangelium stilles vi altså over for tre ting: synden, retfærdigheden ^(s.52) og korset eller forfølgelsen. Fra synden bliver vi befriet ved troen. Tror vi, at Kristus har gjort fyldest for vore synder, og at hans fortjeneste er vores, så har vi den vores retfærdighed. Men da vil djævelen, verden og vores kød gå til angreb, og deraf følger korset og forfølgelsen".

Disse tre ting:

Synden, retfærdigheden og korset bliver en kristen aldrig færdig med. Synden skal bestandig ydmyge os og volde os v^e, retfærdigheden i Kristus oprejse os og fryde vores hjerte, og korset døde vores kød. Vor kærlighed til verden og til os selv. Det

skal løse os fra livet her, så vi med glæde ser hen til den stund, da vi skal "Bryde op og være sammen med Kristus"

Det er målet, Gud har sat for vores liv. Måtte han, som blev vores broder og frelser, vores retfærdighed og vores styrke, hjælpe os til at nå det.

17. januar 2005

(revideret: 26. juni 2012 / 17. februar 2017)

RoseniusNet.dk